

VI edició dels premis El CAC a l'Escola

Barcelona, 8 de juny de 2009

Moltes gràcies; molt bon dia.

Senyor president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, consellers del CAC, professors, mestres, noies i nois, en primer lloc vull felicitar tots els qui heu guanyat, tots els qui heu participat, i també el CAC per aquesta iniciativa.

Però jo tinc un problema, i no sé si em podríeu ajudar. Veureu, m'explicaré. Normalment, ara jo hauria de fer un discurs. Però resulta que vosaltres, aquí, sou molt diferents. És a dir, n'hi ha que sou més petitets, i en lloc de fer-vos un discurs més aviat us hauria d'explicar un conte. És clar que sí. Sí que us podria explicar un conte, si volguéssiu. N'hi ha que sou més grandets, que ja esteu en l'edat de l'adolescència, que ja sou gairebé joves, i us hauria de fer una reflexió que anés una miqueta més enllà. I hi ha els més grans –els pares, les mares, els mestres, els professors, els consellers del CAC–, a qui hauria de fer un discurs molt seriós i molt solemne. És clar, és molt difícil barrejar totes tres coses, però jo intentaré explicar una mica una cosa a cadascun de vosaltres.

Intentaré també ser molt ràpid, perquè com que el Ramon ha promès una sorpresa s'haurà de veure quina és, aquesta sorpresa. Però em fa l'efecte que sí que és important dir-vos alguna cosa, perquè avui és un dia molt especial. Molt especial per als qui heu guanyat, molt especial per a les vostres escoles, molt especial per als vostres mestres.

Us ho explico. El CAC a l'Escola són uns premis que ja coneixeu. I fixeu-vos-hi: ahir, ahir diumenge, jo era a l'Espluga de Francolí, on es donaven uns altres premis del món de l'educació: els Premis Baldiri Reixac. Aquests premis són més antics que no els del CAC, fa trenta-un anys que es donen, i són uns premis que ja són molt importants i reconeguts en el món de la pedagogia, en el món de l'educació, a Catalunya. Curiosament, algunes de les escoles han repetit, avui; algunes de les escoles premiades ahir avui han tornat a tenir premi. No una, només. Més d'una. Per tant, enhorabona.

Doncs bé, us dic això perquè resulta que em van explicar que en aquests premis hi ha hagut més participació que mai, que hi ha hagut un increment de participació en els Premis Baldori Reixac, igual que ha passat en els premis del Consell de l'Audiovisual. Però no solament això, sinó que els premis, els treballs que s'han premiat i els treballs que s'han presentat, són més bons. O sigui que hi ha hagut una millora de la qualitat. Jo crec que això està molt bé, i és un punt de connexió entre els premis que doneu el Consell de l'Audiovisual i els premis que es van donar ahir. I dic que és un punt de connexió en el món de l'educació, que és especialment rellevant i especialment important.

Encara us explico una altra cosa. Al Parlament tenim un programa que es diu "El Parlament a les aules", amb el qual intentem explicar què fem al Parlament a moltes escoles i instituts de Catalunya. No en tots, perquè no hi podem anar, però sí que intentem anar a uns quants. I allà, sigui als de primària o als de secundària, intentem explicar què fem al Parlament, però sobretot també intentem fer reflexionar, intentem convidar els alumnes, els futurs ciutadans, a pensar, ser crítics, informar-se i participar, participar en la societat.

Doncs bé, jo voldria lligar tot això avui aquí per dir-vos, primer, que estan molt bé, els treballs que heu fet; els més petits, els no tan petits, ja, i els qui teniu projectes més immediats de futur. Estan molt bé, els treballs que heu fet. Molt bé. Però sobretot és molt important que sigueu conscients que sempre heu de continuar treballant en aquesta direcció. És a dir, i algú ho ha dit des d'aquí dalt: aprendre. Estudiant s'aprenen coses, però es poden aprendre coses més enllà d'estudiant, i això és el que heu fet en part vosaltres. I està molt bé, aquesta voluntat d'aprendre sempre.

Encara us diré una altra cosa, i aquesta va adreçada ja als més grandets: als pares i les mares, i especialment als mestres. Quan veus els premis que s'han donat avui, quan veus els premis que es van donar ahir, quan vas a cada escola i a cada institut d'aquest país, t'adones d'una realitat evident. Tenim un tresor, en aquest país; un tresor que no sempre expliquem bé, un tresor que no sempre reconeixem prou bé, que són els mestres i les mestres de Catalunya. I no ho dic per fer la "pilota". De cap manera. Ho dic perquè només veient el que s'ha fet avui

aquí, només veient els premis que s'han donat, només veient la trajectòria que té aquest país, te n'adones.

Però encara més: aquest és un país en el qual els valors tenen una importància molt gran. Hem estat capaços de construir un país a partir de la convivència i de la cohesió, i ho hem fet moltes vegades sense tenir les eines que es necessiten per poder-ho fer. Doncs bé, això s'ha fet gràcies a la gent, essencialment gràcies a la gent d'aquest país. I una molt bona part d'aquesta gent són els mestres i les mestres, que com ens explicaven fa un moment aquí fan més hores del compte, i ho fan perquè hi creuen, i truquen portes i no se'ls obren, però malgrat tot ho fan.

Doncs bé, aquest és un tresor que el país no es pot permetre el luxe de no posar en valor. I tots plegats, ho hem de fer. Ho ha de fer el Parlament; ho intentem fer amb aquesta llei que espero que s'aprovi el mes que ve i que com a mínim serà una base per poder fer les coses millor. Com a mínim segur que serà això. Ho intenta fer el Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb la seva feina, però també amb aquests premis. Espero que tots plegats tinguem clar que l'educació és un dels pilars d'aquest país, és una de les prioritats que hi ha d'haver en el futur més immediat.

Per tant, moltes gràcies de tot cor per la feina que feu, però sobretot moltes gràcies per la feina que encara heu de fer i per anar construint aquesta Catalunya del segle XXI dia a dia, amb paciència, amb rigor, amb constància, però construint la Catalunya del segle XXI.

Abans el Ramon ens explicava allò dels exàmens; que si ahir hi va haver un examen que els polítics no vam aprovar prou bé o vam aprovar justet. Jo no sé si el vam aprovar o no el vam aprovar. Segurament, tots vam treure pitjor nota de la que esperàvem. Segurament. Però el més important és que és la societat, la que ha d'aprovar aquests exàmens de manera permanent. I potser ahir la societat no va acabar d'aprovar. Però del que estic segur del tot, segur del tot, és que la societat només aprovarà si l'educació continua essent un dels pilars i una de les prioritats. I perquè això sigui possible ens calen mestres com els que heu presentat avui aquí els vostres treballs; ens calen alumnes inquiets, desperts, que vulguin ser més, que vulguin arribar més lluny.

Enhorabona i moltes gràcies a tots plegats.